

И днесъ, когато се навършватъ сто години отъ рождението на този безсмъртенъ герой и борецъ, потомъкъ на достойни дѣди, които сж били борци за вѣра, родъ и свобода—на Б и н-беловцитѣ отъ Странджа планина и на голѣмия и легендаренъ Момчилъ войвода—той, Стефанъ Караджа, който е растналъ и крепналъ всрѣдъ златнитѣ нивя на Тулча, гдето за пръвъ пжтъ разбира Божието синьо небе, нека се потрудимъ да разтворимъ страницитѣ отъ неговия животъ, да тръгнемъ подиръ голѣмитѣ примѣри на коравия му духъ и да се почувствуваме горди, че сме имали такива борци отъ миналото, за които родната земя е била светиня; за нея трѣбва всѣки възторженъ синъ да живѣе, да се бори и да мре.

И погледнемъ ли безкрайнитѣ Добруджански равнини край Тулча вечеръ, притаили се въ здрача на робството, дочуемъ ли пиринченитѣ звънчета на виторогитѣ овни отъ стадата, погледнемъ ли грѣйналитѣ тежки сребърни звезди, затрептѣли по Божието небе, нека знаемъ, че живота на смъртнитѣ люде на този свѣтъ не е вѣченъ. Има нѣщо по-велико отъ живота на човѣка — примѣрътъ, който остава на иднитѣ поколѣния. Чрезъ този примѣръ се живѣе вѣчно, обезсмъртена е борбата и дѣлото, и за тѣхъ ще се пѣе пѣсенъта и ще се дири духътъ, който не умира, защото е духъ на ве-